

**Φασουλής και Περικλές,
ο καθένας νέτες σκέτες.**

Π. Τι σκέπτεσαι, βρέ Φασούλη;
Φ. Μεγάλα και σπουδαία, και κατ' αὐτὰς με συγκινε σοβαροτάτ' ἰδέα.
Π. Ποιά δηλαδή;
Φ. Μ' ἐσκότισες...
Π. Τὴν σκεπὴν σου λύσε.
Φ. Παρακαλῶ σε, Περικλῆ, καλὰ τὴν πόρτα κλείσε.
Π. Γιατί;
Φ. Ποσῶς μὴν ἐρωτῆς, ἀλλέως σιωπῶ...
Φ. Θὰ εἶναι σοβαροτάτα τὰ δσα θὰ σοῦ πῶ.
Π. Ἄς εἶναι... κλείνω... λέγε μου...
Φ. Πλησίασε κοντά...
Φ. ἀφοῦ πῶς κάποιος κ' ἔπηρεσε...
Π. Κανένας δὲν βροντᾷ...
Φ. ἤσυχασε και λέγε μου...
Φ. Μὴ μὰς ἀκοῦνε τάχα;
Π. Ἐδῶ δὲν εἶναι ἄλλο, ἢς παρὰ ἐμῆς μονάχα.
Π. Ἐλα λοιπὸν κοντινέτρα και ἄνοιξε τὸ στόμα...
Π. Ὅρισε ποῦ τὸ ἀνοίξει...
Φ. Θὰ κάμω τρίτον κόμμα.
Π. Τι λές, μαρέ;...
Φ. Σιώπαινε... δ, ε' εἶπα και θὰ γίνῃ...
μὲ δύο μόνον κόμματα τὸ ἔθνος δὲν θὰ μείνῃ.
Στὰς κωνιὰς ἀνάγκας μὰς νομίζω πῶς δὲν φθάσει τὸ κόμμα τὸ Τρικουπιῶν και τὸ τοῦ Δελφιδιάνῃ, και πρόκειται γρηγορὰ και τρίτον τὰ βλαστήσει κ' οἱ τελευταῖοι νὰ γενοῦν μετὰ τῶν πρώτων ἴσοι. Ὅσοι τὸν ἀνδρα ἀπαντῶ μ' ἄξιαν οὐ μικράν και βλέπω εἰς ἀδράγκαιν πῶς σήκονται νεκροί, δταν ἰδῶ πῶς χάνονται πολιτευταῖ τοσοῦτοι, δσοῦ ν' ἀνάβουν εἰμποροῦν σὰν ἴσκα και μικροῦτι, κ' ἴδοσαν συλλογίζομαι πῶς θὰ τοὺς φάγ' ἡ γῆ, χωρὶς ποτὲ ν' ἀξιωθῶν νὰ γίνων ἀρχηγοί, μὲ πόνονον μαθὰ δάκρυα και λέγω κάθε ὥρα:
«Θεοῦλη μου, πῶς χάνονται ἀδικῶς τόσα ὄντα»
«Ἐδῶ, ποῦ τόσον εὐφορος ἀναβλαστάνει γῆ, ποῦ ὄλοι μὰς ἀρελομεν νὰ εἰμεθ' ἀρχηγοί, δὲν εἶναι κρίμα κ' ἄλλο καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον κομμάτων Πρωτοκαθῆδροι νὰ εἶναι δύο μόνον; Κ' ἔκειν' οἱ δύο μοναχὰ τὰ ξέρουν τάχα δια; και ταῖνα δ' Χαροίλιας μὲ τὰ ἠψηλὰ φοικῶλα;
«Ἕλλη κ' αὐτὸς καθὼς κ' ἔγω, καθὼς και σὺ κ' οἱ ἄλλοι...
τοὺς πᾶντας μὰς ἐπρόκεισε ἡ φύσις μὲ καρδίη, νομίζω δὲ πῶς ἕκαστος ἐδικῶς εἰμπορεῖ νὰ τρώῃ και μὲ τὸν Κερῶν και τὸν Σαλιβορῶν,

ἀλλὰ και μ' ἄλλα πρόσωπα νὰ ὀμιλῇ παρόμοια, κ' ἴδαν τυχαίῃ κἀποτε ὅτ' ἔβγα ἱεροδρόμια νὰ λέγῃ τοῦτο τῆλογο πῶς θὰ περάσῃ τάλλα, και ἄς μὴν ἔμαθε ποτὲ σὰν τζοκὴ καββάλα. Κ' ἂν θέλῃς Οἰκονομικά νὰ μίσης δπως πρόκειται βάλει τὰ δῶδ ἐξαρτία σου ἀμέσως εἰς τὴν τσέπη, και πέρν' ἀπὸ τὸ Κεντρικόν, κ' ἔκεινο θὰ σοῦ πῆ πῶς εἶναι τὰ δημόσια και πῶς ἡ προκοπὴ.
«Ἄν οἴξῃς δὲ και μὴ μαρτὰ εἰς τὸ Χρηματιστήριον, ποῦ κάθε τόσο γίνεται πολλῶν θυσιαστήριον, εὐθὺς ξεφετῆ θὰ φανῆς και μὲ τὸ παραπάνω κ' ἔπα φοραῖς σοφώτερος κ' ἀπὸ τὸν Καραπάνω, και θὰ μικροῦς νὰ συζητῆς μὲ κάθε ἔβνο κοῦκο γιὰτι και πῶς δὲν ἔχομε νὰ βάλωμε σουροῦκο. Ἀυτὰ δὲν εἶναι πράγματα και δύσκολα και σπάνια...
καθεὶς εἰςέλευρε ἐξ ἡμῶν πῶς εἶναι δύο δάνεια, τοῦτῃς κυμαινόμενα και πάντα ἐξ ἄλλου, κ' ἴδοσαν κλυδωνίζεσθαι ὑπὸ ἀγροῦν οἴλου, ὅταν τετραπῆρατος Ρωμηὸς και δπως εἶν' ἐπόμενον κηρύττεις χρέος πάριον τὸ κάθε κυμαινόμενον ἴδοσαν δὲ ὁ δανειστής μὲ λύσαν σὲ δάκρη, ζητῶν τοῦ κεφαλαίου του νὰ πληρωθῶν οἱ τόκοι, ἐσὺ μὲ νέον δανείων τοὺς τόκους τοῦ πληρωθῆς και ὕστερα κορδόνισσαι και κατακαμαρῶνεις. Τοιουτοτρόπος, Περικλῆ, πολλὰ συλλογίζομενος, μινύθων δὲ και παγίων και πάντα δανειζόμενος και τόκους τόκων ἐξοφλῶν και τόσα χρεωλώσας, τὸ κρῆτος ὄλον ὀδηγῆς σ' τοῦ πλοῦτου τὰ Ἡλύσια.
Ἄλλ' ἂν ἀκούσῃς ἔξαφνα χρεωκοπίας βρόνον αἰρεῖς τὸν φόρον, Περικλῆ, ἐκ τῶν ἀροτριῶτων, κ' ἔπαναρώσῃς τὴν γνωστὴν δεκάτην κ' ἔνδεκάτην, φορολογοῖαν αἰσθῶν και σεβασματοῖτην δῶλ' ἂν κ' αὐτὴ δὲν εἰμπορὴ ὀφείλωμαι νὰ γίνῃ και πάλιν ἐπανέρεσσαι ὅτ' ἀροτριῶτα κτήνη, και οὕτω πῶς μεταπηθῶν εἰς ταῦτα ἔξ ἐκείνης κ' εἰς τὴν δεκάτην ἔξ αὐτῶν, πραγματικῶς θὰ γίνῃ σὰν ἕνας ποσὸς ἀροτριῶν τὸν πλοῦτον μὰς λαϊκῶν, και θαυμασμοῦ ἀνάξιος και θαυμάλιον ἐκρίναν. Ναι Περικλῆ, εἰλάτος, ποσὸς μὴ ἀπορῆς, και μὴ ποτὲ τοὺς ἀριθμοὺς γιοφῶδες τοὺς θαροῦς. Καὶ εἰ μὲνα ποῦ καροῦ τὰ Οἰκονομικά σὰν γράμματτα ἐπινοῦντο ἱερογλυφικά, μὰ τὰρα δῖχως κάλλικο και δῖχως πνεῦμα ἔκατον καταφῶσθαι ὅτ' ἔβληρον νὰ κίωσ σπῆτη ἔκατον, και εἰμπορὸς τὸ χρέος μου νὰ σοῦ τὸ πάντα πᾶγον.

Βαρδύτ' εμπρός!... ο Θεόδωρος καβάλλα σ' ένα βωδι
των άρετήρων καταργεί τον φέρον τον φρικώδη.

χωρίς το πνεύμα κι' εις εμέ να καταβή το άγιον.
Θαρρείς τρώνη, Περικλή, αυτοί που κυβερνούν
πως έχουν περισσότερον από τους άλλους νοτή;
Και τείναι ο Θεόδωρος, που μες πηγαίνει ψεύται;
μακρός μακρός καλόγερος με άσκη φαβορίτα.
Ός τότε δύο κόμματα διχόκοιαν θα σπέρνουν
και δύο κοίβαι μοναχά την άνοιξη θα φέρνουν;
Ός τότε ο Χωρίλαος κι' ο Δεληγιάνης μόνον
θα είναι Πρωτοκάθεδροι στην γην των φαρμακόρων,
κι' επί δανείων δάνεια θα συνομολογούν,
κι' οι άλλοι ως κεφάλαιο εμπρός των θα ουχούν;
"Α! όχι, όχι, Περικλή, δεν πρέπει να σιγήσωμεν,
πρέπει κι' εμείς εν δάνειον να συνομολογήσωμεν.
Τελείωσαν τα ψέμματα, ή τυραννία φθάνα...
ής μη σπίζουν άφανείς τοσοδοί καστάνοι,
όπου βλαστάνουν γύρω μας καθώς τα μανιτάρια
κι' όπως κατόπιν της βροχής φυτράνουν σαλιγκάρια.

Ναι, άς χαράξωμεν οδόν εις την πατρίδα νέαν
κι' άς ομοιάξη κι' ή Έλλάς την Ύδραν την Λερναίαν,
κι' όπόταν δίχως κεφαλήν καμμίαν την άφήσης
να βγαίνουν πέντε κεφαλαί' στην θέση της κοκείσης.
"Άς εσγασθώμεν άπαντες με πάσαν προθυμίαν
κι' εύθως άς άποδείξωμεν ψευδή την παροιμίαν,
όπου την έμαθες και συ και την εϊξεύρουν τόσαι,
πως δπου κειτανοί πολλοί άργεί να ημερώση.
"Ηθέλα κι' άλλα να σου' πο σημαντικά έπίσης,
άλλ' όμως τώρα στατώ και να με συγχωρήσης,
γιατι με τίναει κόψιμο κι' άνάγκη με πείρα
και με τους πόνους της καλιζής κανείς θνητός δεν καίτα.
"Όρεβουδά, βρέ Περικλή, και σάν έλαφρωθά
περι του νέου κόμματος; θα σου εξηγήθώ.
II. "Όρσε λειπόν, παληάνθρωπε, μετά μαχαριά' στο στόμα,
γιατι μ' έκαρδύσωσας; μ' αυτό το τρίτον κόμμα.